

ערב ט"ו באב – איך מתגברים על פערים בבית ובקהילה?

1. **רמב"ם הלכות אישות טו:** ציוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו. ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי הממון, ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רוגז. וכן ציוו על האישה שתהיה מכבדת את בעלה יותר מדי.

2. **משנה תענית כו,ב:** אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו ... ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים ומה היו אומרות: בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תיתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה, שקר החן והבל היופי אישה יראת ה' היא תתהלל.

כלבו סימן סב: ואין זה תימה? כי כל מי שידו מגעת להשיא בתו לא היה שולחה שם ... אבל המנהג בשביל הבנות שאין יד אביהן משגת להשיאן והיו יושבות עד שתלבין ראשן אם לא המנהג הזה. **איכה א,ד:** דרכי ציון אבלות ... כל שעריה שוממים, כהנייה נאנחים בתולותיה נוגות – **תרגום איכה:** בתולותיה סופדות על שהפסיקו לצאת בחמשה עשר באב וביום הכיפורים לחול במחול.

3. **תענית ל:** בשלמא יום הכפורים משום דאית ביה סליחה ומחילה, יום שניתנו בו לוחות האחרונות, אבל ט"ו באב מאי היא? יום שהותרו שבטים לבוא זה בזה ... יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל ... יום שביטל הושע בן אלה פרוסדיות שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל ... רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו, יום שפסקו מלכרות עצים למערכה. (תניא) רבי אליעזר הגדול אומר מחמשה עשר באב ואילך תשש כחה של חמה ולא היו כורתין עצים למערכה לפי שאינן יבשין.

ליקוטי שיחות כד/53,56 והערות 2-61: סיבת החורבן בבית שני הייתה מפני שנאת חינם, וההיפך מזה נפעל בט"ו באב לפי כל הטעמים האמורים: "יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל, יום שביטל הושע בן אלה פרדסאות", וכל שכן לפי הטעם ש'פסקו מלכרות עצים למערכה', שזאת צדקה הכי גדולה הן עבור קרבנות היחיד והן עבור קרבנות הציבור ... ובאופן שיהיו עצים **מוכנים מראש עד חודש ניסן לאחרי זה**. ועפ"ז מובן שהיום טוב דט"ו באב נחוג בכך ד'בנות ישראל יוצאות וחולות בכרמים', שמבלי הבט על הפערים בין הסוגים בבנות ישראל, יוצאות יחד במחול, בשלום ובאחדות.

קדושת לוי ליקוטים: עד ט"ו באב ארור ומט"ו באב הינו ברוך, וזהו "אב" ראשי תיבות "ארור ברוך".

4. **ליקוטי שיחות כב/139:** לכל אחד מהתלמידים היה את הדרך בה הבין את תורת רבו ועל פיה עבד את ה'. ומכיוון שהיו תלמידי רבי עקיבא שעבדו בעניין של 'ואהבת לרעך כמוך', השתדלו להשפיע על חבריהם שגם הם יעבדו ה' בדרך זו. וכאשר החברים לא קיבלו את דעתם – לא נהגו כבוד זה בזה. עוד זאת: רבי עקיבא חי כל ימיו **בעוצמה של מסירות נפש**, כפי שאמר **לתלמידיו:** 'כל ימי הייתי מצטער ... מתי יבוא לידי ואקיימנו'. והתלמידים קיבלו אותה קנאות עצומה וכל עניין בעבודת ה' היה אצלם במסירות נפש שחדרה כל מציאותם עד שלא היה **אצלם מקום לעניין אחר**.

דברים רבה א,ד: ראויות היו התוכחות לומר מפי בלעם והברכות מפי משה? אלא אילו הוכיחם בלעם היו ישראל אומרים: **שונא מוכיחנו** ... אמר הקב"ה: **יוכיחם משה שאוהבן**. **רש"י א,ד:** אמר משה: אם אני מוכיחם קודם שייכנסו לקצה הארץ, יאמרו **מה לזה עלינו? מה היטיב לנו?** ... לפיכך המתין עד שהפיל סיון ועוג לפניהם **והורישם את ארצם** ואחר כך הוכיחם.

מאמר ד"ה כי נער ישראל ואוהבהו תרס"ו: מורגל בלשון העולם דאהבה שהוא אוהב לזולתו - זהו מה שאוהב את עצמו. והאמת הוא כן דאהבה היא חוזרת אל האוהב [היא סובבת סביב האוהב].

שער המצוות להאר"י הקדוש פרשת קדושים: פעם אחת הייתי מהלך בדרך עם מורי [האר"י] ובא ת"ח והלך לפניו במתכוון. וכראות מורי את זה, היה מתכוון תמיד ללכת אחריו ואף אחר שהתלמיד חכם הלך לצד אחר. אמרתי לו כי ח"ו נראה כנותן ממשול לפני עור כי אותו הת"ח לא מכיר ערך מורי זלה"ה? השיב לי כי כיון שהת"ח מתכבד בזה - הוא מחויב לחלוק לו כבוד ולעשות רצונו בכך.